

LÒNG YÊU THƯƠNG TRẺ EM

"Với con trẻ cũng giống như với thảo mộc, người ta gặt hái những gì người ta gieo". Đó là nội dung chứng từ do bà Patricia Sullivan. Bà là tín hữu Công Giáo sống nơi nông trại cách xa thành phố New York, Hoa Kỳ.

Tôi ở nhà một mình. Tất cả 9 đứa con tôi lập gia đình, đều sinh sống nơi thành phố. Chồng tôi cũng làm việc ở thành phố và chỉ về nhà vào cuối tuần. Buổi sáng hôm đó khi thức dậy, tôi thấy cửa nhà kho bị mở tung. Nhìn vào thì thấy hai chiếc xe đạp biến mất.

Tôi liền điện thoại cho cảnh sát trong vùng để báo tin mất trộm.

Một tuần sau, cảnh sát gọi điện thoại cho tôi biết đã tìm ra thủ phạm và hỏi tôi có muốn kiện cáo gì không. Tôi hỏi:

- Nhưng ông có lấy lại được 2 chiếc xe đạp không?

Ông ta đáp:

- Chỉ có một. Chiếc kia bị người khác ăn cắp lại của thủ phạm.

Tôi đến ngay nơi sở cảnh sát và hỏi: "Thủ phạm đâu rồi?" Viên cảnh sát chỉ tay nơi hành lang. Nhìn ra, tôi thấy hai thiếu niên gầy gò, đầu tóc lù xù, tuổi từ 10 đến 12. Chúng sợ hãi đưa mắt nhìn tôi, trông tội nghiệp như hai con sóc con! Tôi nghi ngờ hỏi:

- Ông có chắc chắn chúng nó là thủ phạm không?

Ông cảnh sát trả lời:

- Tôi chắc như đinh đóng cột. Chính chúng nó nhận tội mà!

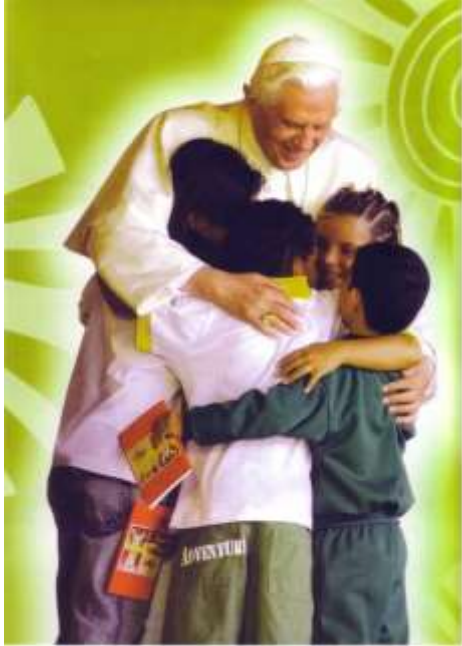
Liền lúc đó viên thẩm phán bước vào. Ông cảnh sát ra ngoài dẫn hai thiếu niên vào. Tôi vội vàng nói lớn:

- Tôi đề nghị để hai chú bé này làm việc cho tôi trong kỳ nghỉ mùa xuân này. Như thế chúng kiếm được ít tiền mua trả lại chiếc xe đạp cho tôi. Phần tôi, tôi lại có người giúp. Còn chúng, chúng sẽ học biết giá trị của đồng tiền.

Cả hai người chấp thuận đề nghị của tôi.

Sáng thứ bảy hôm sau, đúng 7 giờ, chuông cửa nhà tôi reo vang. Hai chú bé Chip và Dale đứng trước cửa, khép nép co ro vì lạnh. Tôi vội vàng mở cửa và ân cần dặn dò lần sau không nên đến sớm. Vào nhà,

tôi dọn ngay cho hai chú bé một bữa ăn sáng thật ngon gồm trứng rán, xúc-xích chiên và bánh mì nóng giòn.

Vừa ngồi vào bàn, hai chú bé chụp ngay chiếc nĩa và định ăn liền. Nhưng tôi giơ tay ngăn lại và bảo:

- Khoan khoan! Chớ vội vàng! Trong nhà này, phải làm dấu Thánh Giá đọc kinh trước khi bắt đầu ăn!

Nói xong, tôi làm dấu Thánh Giá và đọc kinh xin THIÊN CHÚA chúc lành cho bữa ăn. Trong khi tôi đọc kinh, hai chú bé vừa kinh ngạc nhìn nhau, vừa tỏ dấu nhạo báng.

Trong bữa ăn, tôi được biết bé Chip lên 11 tuổi, sống lang thang đây đó, vì cha mẹ ly dị. Dale lên 10 tuổi, vừa mồ côi cha và mẹ thì gần như mất trí vì buồn.

Buổi sáng đầu tiên đó, chúng tôi làm việc vui vẻ hăng say. Tôi tập cho hai cậu bé biết cuốc, biết đào, biết xới đất và nhất là biết phân biệt cỏ dại với rau non. Làm việc xong, tôi cho hai chú bé ăn trưa và dặn trở lại vào sáng thứ hai.

Sáng thứ hai, khi ra mở cửa, Chip nói: "Chúng cháu có món quà tặng bà" và Dale đặt vào tay tôi một con rắn nước. Tôi bình tĩnh nói:

- Cám ơn các cháu. Bây giờ thì làm ơn bỏ nó ra vườn, cho nó ăn côn trùng.

Tôi vui vẻ dạy cho hai chú bé tiếp tục công việc làm vườn. Vào buổi chiều tôi lái xe đưa chúng về nhà.

Sáng thứ ba hôm sau, khi ra mở cửa, Chip nói: "Hôm nay mới thật là món quà quý đem tặng bà". Vừa nói, chú bé vừa đặt vào tay tôi một con rắn đen khổng lồ. Dù giận hết sức, tôi vẫn tự chủ, vừa hô to "Ý tứ" vừa ném con rắn vào mình hai chú bé. Chúng thất kinh bỏ chạy. Khi chúng trở lại, tôi nói:

- Bà là mẹ gia đình có 9 người con, phần đông là trai. Tất cả những gì tinh nghịch dữ dằn nhất của lũ trẻ, bà đều biết hết. Các cháu có giỏi thì sáng tác những trò chơi quái ác hơn kia! Nếu không thì đừng mất giờ vô ích, bà không sợ hãi gì đâu!

Sau câu nói trịnh trọng ấy, hai chú bé nhìn tôi bằng đôi mắt kính nề. Từ đó, chúng thật sự chấm dứt trò chơi mất dạy, và trở nên ngoan hiền hơn.

Hết kỳ nghỉ mùa xuân, hai chú bé trả xong nợ cho tôi chiếc xe đạp và còn tiền mua được hai chiếc xe đạp cho chúng. Chúng trở lại trường học và thường đến giúp tôi trồng hoa, cắt cỏ, xới đất.

Một ngày tôi bị bệnh, hai chú bé đến thăm và mang cho tôi bó hoa uất-kim-hương. Tôi lấy bánh ngọt, mứt, và sữa ra mời hai khách quý. Mấy chiếc bánh trông thật ngon giòn, khiến tôi sinh thèm, liền giơ tay lấy ngay một cái và đưa lên miệng. Chưa kịp cắn thì bị cả hai chú bé ngăn lại và cùng kêu lên:

- Khoan khoan chớ vội! Trong nhà này, phải làm dấu Thánh Giá đọc kinh trước khi ăn!

Tôi đưa mắt nguyệt chúng một cái thật dài, rồi chúng tôi cùng cười vang. Riêng tôi, tôi cảm thấy thật sung sướng. Tôi đã gặt hái được điều mà tôi dày công gieo vãi và vun trồng.

... "Hãy rộng lượng với kẻ nghèo hèn, đừng chần chừ khi phải bố thí. Theo luật dạy, con hãy đón tiếp kẻ khó nghèo, vì họ túng quẫn, đừng để họ ra về tay trắng. Hãy bỏ tiền ra giúp người anh em bạn hữu, đừng đem chôn dưới đá kẻo nó hư đi. Hãy theo lệnh Đấng Tối Cao mà sử dụng của cải, việc đó còn ích lợi cho con hơn cả vàng. Rộng tay bố thí là con chất đầy kho lẫm, và con sẽ thoát mọi nỗi gian nguy" (Sách Huấn Ca 29, 8-12).

("SELECTION du Reader's Digest", Juillet/1986, trang 135-139).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt